

MEZEY KATALIN

Ha megnyomják a gombot

Két és fél hónapig hullottak ránk a bombák.
Rázkódtak a falak, kapaszkodtunk,
hogy a légnyomás ki ne szippantson
minket is a szobából. Ha zárva voltak
az ablakok, kirepültek rajta az emberek,
a székek, asztalok, kiszállt a kanapé.
Ha kinyitottuk, minden bent maradt,
de bejött a por, a zaj, a törmelék,
bejött a bomba is. Minden nyitva volt,
és alacsonyan szálltak a repülők,
láttak minket, és mi is láttuk őket,
ahogy nyomják a gombot, meghúzzák
a kart, és máris omlik ránk a fémeső.
Fent voltunk a lakásban.
Eleinte még leszaladt a nép,
de aztán beláttuk, minek?
Senki nem lopott, jók voltak
egymáshoz az emberek.
Az utolsó vizes palackot,
még a dorgójukat is
odaadták, ha kellett.

Máig tele van bombával a Duna,
sok felrobbant a rakparton, a hidakon,
de sok behullt a vízbe és ottmaradt,
ma is sugároz kifelé, mert van bennük
valamiféle szerény atomtöltet is.
Sok volt, nagyon sok volt a halott.
Aki meghalt, csak kihúzták a törmelékből,
kocsira dobták, tömegsírba tették,
senki nem tudja, hogy ki hova lett?
A karja itt, a teste egy másik gödörben.
Mikor már egy hónapja nem aludtunk,
leментünk anyuhoz, autóra kéredzkedve
és gyalog, mert nem bombázták a falvakat.
Ott egy bombára nem jutott volna elég halott,
nem lett volna elég gazdaságos.

Vagy végleg elhajít

A könyvtárban szemrehányón
hallgatnak könyveink.
Tudják, hogy pontosan
tudom a gondolatukat:
„Olvass el engem! Engem olvass el!
És engem, engem, engem is...”

„Barátaim, én egyiketeket
sem fogom már elolvasni.
Fogytán az időm.
Ha kiszámolnám nektek,
hány óra, hány nap, hány hét,
hány hó, hány év, hány évtized
kellene még ahhoz, rájönnétek,
hogy az életembe már
nem fértek bele.”

„Akkor eressz el minket!
Eresszél minket szabadon,
nem azért születünk,
hogy egyetlen egyszer se
lapozzon végig minket valaki.
Ha pontosan tudod,
hogy már sosem olvasol belénk,
akkor vegyél le a polcokról,
és vigyél vissza a nagyvilágba.
Legyen újra kockázatos az élet,
inkább, mint a biztos porosodás
a nyáron túl meleg, télen meg túl hideg
»könyvtárszobában«, ahova
nem süt be a nap, és a pislavillany is
csak nagy ritkán világít. Dobj ki
az utcára akár, adj el vagy
ajándékozz el, de ne kelljen
várakoznunk itt a semmire.”

„Barátaim, igazatok van.
Mégsem tudok megválni tőletek,
nem azért vettelek meg egykoron,
hogy most elherdáljalak,
elveszítve végleg a reményt is
a megismerkedésre.
Kérem, hogy várakozzatok velem,
addig, amíg mégis kezébe vesz,
elolvas, vagy olvasatlanul,
végleg elhajít bennünket valaki.”